

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Bryllupssange

Citation: Ploug, Carl: "Bryllupssange", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 378. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid91339/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Derfor Bægeret løfte vi vil til Farvel,
Derfor ønske hinanden vi Volgang og Held,
At Haabet, som spirer, maa frodigt gro frem,
At igjen
Ven og Ven
Maa flokke sig her i det venlige Hjem!

Bryllupssange.

L.

Det er saa trygt, sit Hus paa Gud at bygge,
Da styrter det ej ned for Vindens Pust;
Som Støv hensmuldrer denne Verdens Lykke,
Men den, Han skænker, trodser Møl og Rust.
Han er den Støttostav, som aldrig svigter.
Den Ledestjerne, som gaar aldrig ned;
Han ene letter Livets tunge Pligter,
Og Raad for Sot og Sorg Han ene veed.

Han bede vi sin Naades Sæd at lægge
I denne Pagt, som knyttes ved hans Ord,
Saa den maa voxe som et Træ og strække
Sig op mod Himlen fra den dunkle Jord;

Saa den maa vidne om, naar Løvet falder,
At Han var stærk i Deres Kjærlighed;
Saa De maa være rede, naar han kalder
Dem til sit Hus, hvor der er salig Fred.

2.

Med Sang og Jubel, med Spil og Dands
Skal Bruden følges ud af Gaarde;
Men se, der glitrer i hendes Krands
Dog Noget, lignende en Taare.
Glad rider Haabet foran hendes Vogn,
Omkring den tumle Amorin og Faun;
Men bag derpaa
Genier smaa
Sig klynge fast med vaade Øjne.

Det er de Minder, hun tager med
Fra Barndoms- og fra Ungdomsdage;
Det er de Savn, som i hendes Tjed
Vil gaa, men blive maa tilbage;
Lysvaagne myrre de af hver en Krog
Og tale med i deres stumme Sprog,
Saa mildt og blødt,
Saa ømt og sødt,
Som Kjærlighed forstaar at tale.

De væve Billeder af Lys, hvori
Hun ser de kjære Skygger svæve;
De nynne Sange, hvis Melodi
Faar hendes Hjerte til at bæve;
Af hendes Tankes rige Blomsterflor
De snildt en duftende Guirlande sno'r,
Og lægge den
Saa sagte hen
Omkring den stille Gamles Skuldre.

Men denne Taare – den er et Væld,
Hvora' en Livsens Strøm skal rinde,
Og disse Savn er en hellig Gjæld,
Som vil de Skilte sammen binde,
Og Minderne en Rigdom underfald,
Som ej opvejes af Alverdens Guld;
Som ej forgaar,
Men sikkert staar,
Og giver hundredfoldig Rente.

Og Gud velsigne det unge Par,
Som sejler ud paa Livets Bølger!
Og Gud velsigne den gamle Pa'r,
Hvis Hjerte dem paa Farten følger!

Og Gud beskærme dette gamle Hjem,
Hvor megen Kjærlighed er voxet frem,
Som, flyttet bort,
Dog voxer fort.
Og bærer Iselinges Mærke!

3.

Fader, som er Kjærlighed,
Se til os i Naade ned!
Bøj dit Øre til de Tvende,
I hvis Sjæle Du lod tænde
Funken af din Kjærlighed!

Giv dem, hvad de bede om:
Hjemmets trygge Helligdom,
Fælles Attraa, trofast Vilje,
Troens Palme, Haabets Låge,
Voxende af Hjertets Bund!

Vær hos dem, naar Glædens Dag
Straaler over deres Tag,
Saa de ej dens Kilde glemme,
Saa i ydnyg Hu de gjemme
Takken for din Miskundhed!

Vær hos dem, naar Sorgens Kvæld
Daler over deres Tjeld!
Ræk dem Balsam, naar Du saarer,
Og lad Smertens bittere Taarer
Lokke frem en himmelsk Sæd!

Vær hos dem i Ungdomsaar!
Følg dem under hvide Haar!
Naar de kjækt mod Maalet ile,
Naar de længe efter Hvile,
Vær dem Lys og Støttstav!

Vær hos dem den sidste Stund!
Lad fra deres blege Mund
Sukket ubønhørt ej stige!
Oplad da din Naades Rige!
Skænk dem evig Salighed!